

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χρυσεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 15 Ἰουνίου 1902

Ἔτος 24^{ον}.—Ἀριθ. 24

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ **ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Δὲν εἶχε κανένα στενὸν συγγενῆ, οὔτε ἐξ αἵματος οὔτε ἐξ ἀγχιστείας. Ἀνεξάρτητος καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, μὴ ἔχων νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς κανένα, τρέφων πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ κλονίσῃ, διατὶ δὲν θὰ ἔκαμνεν ὅ,τι του ἤρεσκε νὰ κάμῃ; ... Πρέπει ὅμως νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἦτο ἰδιόρρυθμος ἄνθρωπος, μονομανὴς, καὶ κατὰ τὸ κοινῶς λεγόμενον, «εἶχε λόξαν.»

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ἱατροῦ διετέλει εἰς ἰθαγενῆς, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦτο ἀρκετὰ εὐχαριστήμενος. Ὅταν τῷ ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιόν του, ὅτι θὰ μετέβαινε δηλαδὴ νὰ ζῇ εἰς δάσος ἐν τῷ μέσῳ πιθήκων, ὁ ἰθαγενὴς αὐτοῦ δὲν ἐδίστασε νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς τὸν κύριόν του καὶ νὰ δεχθῇ νὰ τον ἀκολουθήσῃ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ καὶ αὐτὸς καλά καλὰ τί ἀνέλεμβανε.

Καὶ ἀ συνέβαινεν, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν εἶχε τώρα εἰς τὸ ἔργον καὶ βοηθόν. Κλωδὸς, συστήματος Γκάρνερ, καλλίτερα κατεσκευασμένος, πλεον ἄνετος, παραγγελοῦς εἰς Γερμανίαν, ἐκομίσθη εἰς τεμάχια δι' αἰμπολοῦ, τὸ ὁποῖον προσήγγιζεν εἰς τὴν Μαλίμπαν. Ἐξ ἄλλου, εἰς τὴν πόλιν ταύτην, εὐκόλως ἤδυνήθησαν νὰ προμηθευθοῦν τροφίμα, κονσέρβας καὶ ἄλλα ἐφόδια, ἵνα νὰ τοὺς ἐξασφαλίσουν τὴν βιατρικὴν διὰ πολὺν καιρόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μαγειρικά καὶ οἰκιακὰ σκεύη, τὰς κλινικοστρωμνάς, σινδόνες, σκεπάσματα, ἀσπρόρουχα, φορέματα κλ. ταῦτα ἐλήφθησαν ἀπλούστατα ἐκ τῆς οἰκίας

τοῦ ἱατροῦ, καθὼς καὶ ἐν παλαιὸν ὄργανον τῆς Βαρβαρίας (λ α ν τ έ ρ ν α) τὸ ἱποῖον ἔτυχεν νὰ ἔχῃ. Ὁ ἱατρός Γιοχάουζεν, βλέπεν, ἐνόμιζεν ὅτι οἱ πιθήκοι δὲν θὰ ἦσαν ἀναίσθητοι πρὸς τὰ θέλγητρα τῆς μουσικῆς...

Ἐκτὸς τούτου, παρήγγειλε νὰ του κατασκευάσουν καὶ ἀρκετὰ μετάλλια νικέλινα, μὲ τὸνομά του καὶ μὲ τὴν εἰκόνα του, προωρισμένα βεβαίως διὰ τοὺς προκρίτους τῆς πιθηκικῆς ἐκείνης ἀποι-

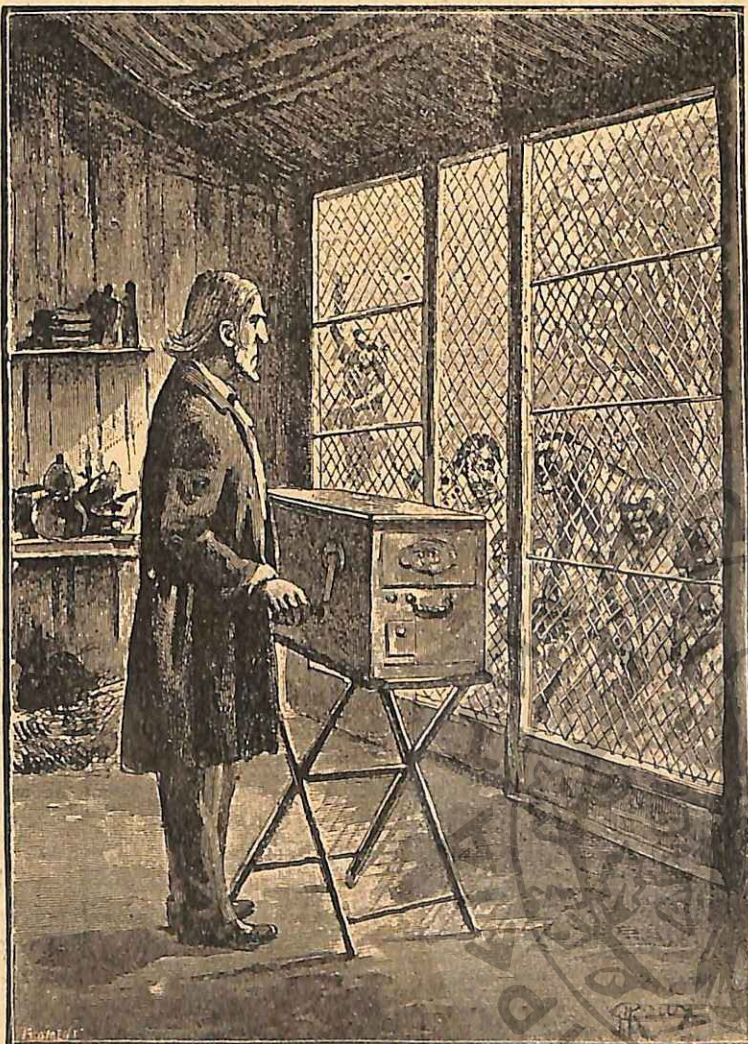
κίας, τὴν ὁποίαν ἤλπιζε νὰ ἰδρῦσῃ εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἀφρικὴν!

Τέλος, τὴν 13 Φεβρουαρίου 1894, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν καὶ ὁ ἰθαγενὴς ὑπερέτης ἐπῆραν τὰ πράγματά των καὶ ἐπεβάδισθησαν πλοιαρίου ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μπάρρη, τὸν ὁποῖον θάνεπλεον διὰ νὰ ὑπάγουν...

Διὰ νὰ ὑπάγουν ποῦ; ... Τοῦτο ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν δὲν εἶπεν οὔτε ἠθέλησε νὰ εἴπῃ εἰς κανένα. Ἦτο τὸ μυστικόν του.

Ἐπειδὴ διὰ πολὺν καιρὸν δὲν θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην νὰνανεώσῃ τὰς προμηθείας του, θὰ ἦτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξηραλισμένος ἀπὸ κάθε περιέργειαν καὶ κάθε ὀχληρὰν ἀδιακρίσιν. Ἄλλως τε δὲν ἐχρειάζοντο κανένα ὁ ἰθαγενὴς καὶ αὐτὸς ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐπαρκοῦν εἰς τὰς ἀνάγκας των. Ὅσον διὰ συναναστροφὴν, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν, ὁ ὅποιος ἦτο βεβαίωτος ὅτι θὰ νεκάλυπτε τὸ μυστικόν τῆς πιθηκικῆς γλώσσης, μήπως δὲν θὰ εἶχε τὴν συναναστροφὴν τῶν ἐξυπνοτάτων τετραγύρων καὶ δὲν θὰ ἐνετρύφα ὅσον ἠθέλεν εἰς τὰ σπάνια θέλγητρα τῆς;

Τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον ἐγνώσθη ἀργότερα, εἶνε ὅτι τὸ πλοιαρίον ἀνέπλευσε τὸν Μπάρρη εἰς διάστημα ἐκατοντάδων τινῶν λευγῶν, ὅτι ἡ γκυροβόλησεν εἰς τὸ χωρίον Νγκίλα, ὅτι ἐστρατολογήθησαν ἐκεῖ μαῦροι, περὶ τοὺς εἰκοσιν, ὡς ἀχθοφόροι, οἱ ὁποῖοι ἐφορτώθησαν τὸν κλωδὸν καὶ τὰ ἄλλα πράγματα καὶ ἐβάδισαν πρὸς ἀντολὰς.

Ὁ ἱατρός Γιοχάουζεν, βλέπεν, ἐνόμιζεν ὅτι οἱ πιθήκοι δὲν θὰ ἦσαν ἀναίσθητοι πρὸς τὰ θέλγητρα τῆς μουσικῆς. (Σελ. 185, στ. 6'.)

«Αλλ' από της στιγμής ταύτης δεν ηκούσθη πλέον τίποτε περί του δόκτωρος Γιοχάουζεν. Οί άχθοφόροι, έπιστρέψαντες εἰς Νγκίλαν, δεν ἤσαν εἰς κατάστασιν νὰ υποδείξουν μετ' ἀκριβείας τὸ μέρος, ὅπου ἀφῆκαν τὸν ἱατρόν. Τέλος πάντων, παρήλθον δύο ὁλόκληρα ἔτη, καί, μολοντὶ ἔγιναν μερικαὶ ἐρευναι, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἔμειναν ἄνευ ἀποτελέσματος, δεν ὑπῆρχεν ἡ παραμικρὰ εἰδήσις περί τοῦ γερμανοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ πιστοῦ του ὑπηρετοῦ.

Ἡδὴ ὁ Τζὼν Κόρτ καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν, ἐν μέρει τοῦλάχιστον, ὅσα συνέβησαν ἐν τῷ μεταξῷ. Ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν θὰ εἶχε φθάσῃ μετὰ τῆς ἀκολουθίας του εἰς ἓνα ποταμόν, πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ τοῦ δάσους τοῦ Οὐμπάγκη· ἐκεῖ, ἀρ' οὐδ' ἀπέμπεσε τοὺς ἰθαγενεῖς ἀχθοφόρους, κατεσκεύασεν ἀπὸ σανίδας καὶ ἀπὸ χονδρὰ ξύλα μίαν σχεδίαν· περατοῦσας τὴν ἐργασίαν ταύτην, κατῆλθε μετὰ τοῦ ὑπηρέτου τοῦ τοῦ ρεύμα τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ρίου, ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ ἐστήσεν τὸν κλωδὸν του, τὴν καλύβην μετὰ τὸ δικτυωτὸν ἐμπρόσθιον τοῖ χωμα, ὑπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς.

Ἰδοὺ τί ἦτο βέβαιον ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ δόκτωρος Γιοχάουζεν. Πόσαι ὅμως ὑποθέσεις ἐχώρουν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ τί ἀπέγινε!... Διὰ τὸ κλωδὸς ἦτο κενός;... Διὰ τὸ οἱ δύο του ἐνοικοὶ τὸν ἐγκατέλειψαν;... Πόσους ἄρ' αἱ μῆνας, πόσας ἐδόδομάδας ἡ ἡμέρας εἶχον κατοικήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ;... Ἐκουσίως των ἄρ' αἱ εἶχον ἀναχωρήσῃ; Τοῦτο δεν ἐφαίνετο διόλου πιθανόν... Ἄρ' εἶχον ἀρπαγῇ... Ἄλλ' ἀπὸ ποῦ;... Ἄπὸ ἰθαγενεῖς;... Ἀλλὰ τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη ἐθεωρεῖτο ἀκατοίκητον. Μήπως ἐπρεπε νὰ παρὰ-χθῇ κανεῖς οἱ τοὺς ἔφαγαν τὰ θηρία;... Τελοςπάντων, ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν καὶ ὁ ὑπηρετὸς του ἔζων ἀκόμη;...

Τὰς διαφορὰς ταύτας ἐρωτήσεις ἔκαμνον πρὸς ἀλλήλους οἱ δύο φίλοι, ἀλλ' εἰς καμμίαν δεν ἠδύναντο νὰπαντήσουν μετὰ βεβαιότητος, καὶ ὁ νοῦς των ἐπλανᾶτο εἰς τὸ σκότος τοῦ μυστηρίου.

— Ἄς συμβουλευθῶμεν τὸ σημειωματάριον... εἶπεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Εἶνε τὸ μόνον που ἔχομεν νὰ κάμωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Μάξ Οὐμπέρ. Ἰσως, καὶ ἐν ἐλλείψει πληροφοριῶν διαφωτιστικῶν, μόνον ἀπὸ τὰς χρονολογίας θὰ ἠμπορέσωμεν νὰ συμπεράνωμεν...

Ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἤνοῦξε τὸ σημειωματάριον, τοῦ ὁποίου μερικαὶ σελίδες ἦσαν καλλιημένα καὶ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν.

— Δεν πιστεύω νὰ μας διαφωτίσῃ καὶ πολὺ... εἶπεν.

— Διὰ τὴν, Μάξ;

— Διότι ὅλαι του αἱ σελίδες εἶνε ἀ-

γραφοί, ἐκτός... τῆς πρώτης... — Καὶ αὕτη ἡ πρώτη σελὶς τί περιέχει;... ἠρώτησεν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Μερικὰς ἀσυναρτήτους φράσεις... καὶ μερικὰς χρονολογίας, αἱ ὁποῖαι, βεβαίως, ἐμελλαν νὰ χρησιμεύσουν ἀργότερα εἰς τὸν δόκτωρα Γιοχάουζεν διὰ νὰ συντάξῃ τὸ ἡμερολόγιόν του...

Καὶ ὁ Μάξ Οὐμπέρ, μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἄλλως τε, κατάρθωσε νὰ ἀναγνώσῃ τὰς ἀκολουθοῦσας γραμμάς, χαραγμένας διὰ μολυβδίδος.

«29 Ἰουλίου 1894. — Ἀριεῖς με τοὺς μύρους εἰς τὸ δάσος τοῦ Οὐμπάγκη... Στάθμευσις ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς ἐνὸς ποταμοῦ... Κατασκευὴ σχεδίου.

3 Αὐγούστου. — Ἡ σχεδία ἐτελείωσεν... Ἀπέστειλα τοὺς μαῦρους εἰς τὴν Νγκίλαν... Ἐξήλειψα κάθε ἔχνος τῆς σταθμώσεώς μας... Ἐπιβεβαιώζομαι μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ μου.

9 Αὐγούστου. — Ἐπλεύσαμεν ἐπὶ ἐπτά ἡμέρας ἄνευ ἐμποδίου... Ἐστάθμευον εἰς τὴν ἐξίχθραν... Πολυάριθμοι πίθηκοι εἰς τὰ περίξ... Τὸ μέρος κατάλληλον.

10 Αὐγούστου. — Ἐξεφορτώσαμεν τὰ πράγματα... Ἐξελέξαμεν θέσιν διὰ νὰ στήσωμεν τὸν κλωδόν, ὑπὸ τὰ πρῶτα δένδρα τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς, εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ἐξίχθρας... Πίθηκοι πολυπληθεῖς, σκιμπαζήδες, γορίλλαι.

13 Αὐγούστου. — Ἐγκατάστασις τελεία... Εἰσῆλθομεν εἰς τὸν κλωδόν... Τὰ περίχωρα ἐντελῶς ἔρημα, οὔτε ἔχνος ἀνθρωπίνου πλάσματος, ἰθαγενῶν ἢ ἄλλων... Ἀφθονα ὑδρέδια πιτηνὰ... ὁ ποταμὸς γέμει ἰχθύων... Ὁ κλωδὸς μᾶς ἐπροφύλαξε λαμπρὰ ἀπὸ μίαν καταιγίδα.

25 Αὐγούστου. — Μετὰ εἰκοσιεπτὰ ἡμέρας... Ἡ ζωὴ μας ἐκανονίσθη... Μερικοὶ ἱπποπόταμοι ἐφάνησαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ δεν μας ἐπέβραζον... Ἐφρονέυσκαμεν ἄλλην καὶ ἀντιλόπην... Τὴν περασμένην νύκτα, μεγάλοι πίθηκοι πλησίον τοῦ κλωδοῦ... Δεν ἐξηκριβώσα ἀκόμη εἰς ποτὸν εἶδος ἀνήκουν... Δεν ἐδειξαν ἐχθρικός διαθέσεις... ἔτρεχαν κάτω εἰς τὸ ἔδαφος, ἢ ἀνερριχῶντο ἐπάνω εἰς τὰ δένδρα... Μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα ἓνα φῶς εἰς ἀπόστασιν ἐκατὸν βημάτων, μέσα εἰς τὴν λόχμην... Φαίνεται ὅτι οἱ πίθηκοι αὐτοὶ ὀμιλοῦν, ἀνταλλάσσουν μεταξῷ των φράσεις... Ἐνας μικρὸς ἔλεγε: «Νγκόρα... νγκόρα... νγκόρα!...» λέξις ἡ ὁποία εἰς τὴν γλώσσαν τῶν ἰθαγενῶν σημαίνει μητέρα.»

Ὁ Λάγκας ἤκουσε μετὰ μεγάλην προσοχὴν τὰ ἀναγινωσκόμενα ὑπὸ τοῦ φίλου

του Μάξ, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνέκραξε:

— Ναί... ναί... νγκόρα... νγκόρα... μητέρα... Νγκόρα!... νγκόρα!...

Ἀκούων προφερομένην τὴν λέξιν ταύτην τὴν ὁποίαν κατέγραψεν ὁ δόκτωρ Γιοχάουζεν καὶ ἐπανέλαθεν ὁ μικρὸς Λάγκας, πῶς νὰ μὴ ἐνθυμηθῇ ὁ Τζὼν Κόρτ ὅτι τὴν προηγουμένην νύκτα, ἐν ᾧ ἠγρύπνει ὡς φρουρός, ἡ λέξις αὕτη εἶχε πλήξῃ τὴν ἀκοήν του;...

Νομίσας ἐπὶ ἥτο ἀπάτη, παραίσθησις, δεν εἶχεν εἶπῃ τίποτε εἰς τοὺς συντρόφους του περὶ τοῦ περιστατικοῦ τούτου. Ἀλλὰ μετὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Γιοχάουζεν, ἐνόμισεν ἀπαραίτητον νὰ τοῖς το ἀνακοινώσῃ.

«Ὅθεν, ὅταν ὁ Μάξ Οὐμπέρ ἀνέκραξε: — Μπᾶ! ὥστε λοιπὸν ὁ καθηγητὴς Γκάρνερ εἶχε δικαίον;... Ὀμιλοῦν οἱ πίθηκοι;...

— Τὸ μόνον ποῦ εἰμπορῶ νὰ εἶπω, ἀπήντησεν ὁ Τζὼν Κόρτ, εἶνε ὅτι κ' ἐγὼ ἐπίσης ἤκουσα τὴν λέξιν νγκόρα! (Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΕΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Μίαν φορὰν, ἓνας νεαρὸς ζωγράφος ἐπῆγεν εἰς τὴν Ρώμην διὰ νὰ εὕρῃ ἐργασίαν, καὶ μὴ ἔχων ἄφθονα τὰ μέσα, παρεκάλεσεν ἓνα πλανόδιον τροχιστὴν νὰ του εὕρῃ κανὲν δωμάτιον πάρα πολὺ εὐθηνὸν ἢ καὶ χάρισμα. Ὁ τροχιστὴς, νέος καὶ αὐτὸς, τοῦ προσέφερε προθύμως τὸ ἡμισυ τοῦ ἰδιοῦ του.

Ὁ ζωγράφος εἰς μάτην ζητεῖ ἐργασίαν, τὰ ὀλίγα χρήματά του τελειοῦν, ὁ τροχιστὴς τὸν παρηγορεῖ καὶ τὸν διατρέφει.

Ὁ ζωγράφος μετ' ὀλίγον ἀρρωσταίνει. Ὁ τροχιστὴς σηκώνεται ἐνωρίτερα καὶ πλαγιάζει ἀργότερα, διὰ νὰ κερδίξῃ περισσότερα καὶ νὰ ἐπαρκῇ εἰς τὰ ἐξοδα τοῦ ἀσθενοῦς, τὸν ὁποῖον περιποιεῖται καὶ νοσηλεύει.

Ἡ ἀσθένεια ὑπῆρξε μακρά, καὶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ὁ τροχιστὴς ἐξώδεσε διὰ τὸν ζωγράφον. Ἐπιτελοῦς ἔγινε καλὰ, καὶ ὀλίγας ἡμέρας ἀφοῦ ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεβάτι, ἔλαθεν ἀπὸ τοὺς γονεῖς του χρήματα. Ἀμέσως ἔτρεξε νὰ εὕρῃ τὸν τροχιστὴν καὶ νὰ τὸν πληρώσῃ.

— Ὅχι, φίλε μου, τῷ εἶπεν ἐκεῖνος· εἶνε χρέος, τὸ ὁποῖον θὰ πληρώσῃς εἰς τὸν πρῶτον τίμιον ἀνθρώπον, τὸν ὁποῖον θὰ εὕρῃς νὰ δυστυχῇ. Ἐχρεωστούσα αὐτὸ τὸ εὐεργέτημα εἰς κάποιον ἄλλον· τώρα τὸ ἐξώφλησα. Μὴ λησμονήσῃς νὰ κάμῃς καὶ σὺ τὸ ἴδιον, μόλις σοῦ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία.

* — *

ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ο ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, υἱὸς του, ἔτων 9.

ΠΟΠΟΣ, υἱὸς του, ἔτων 7.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ, παιδαγωγός.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, κρατῶν κλειδίον. — Κυρία Ἀγγελικὴ, ὁ μπαμπᾶς μου ἔδωκε τὸ κλειδί τῆς δουλάπας που εἶνε ἐστὶ θωμάτιον τῆς μηχανῆς, γιὰ νὰ πάρω τὸ καλοκαίρινό μου ἐπανωφόρι, καθὼς καὶ τὸ ἐπανωφόρι τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἀῦριο θὰ πάμ' ἐστὴν ἐξουχί ἀπὸ τὸ πρῶν, καὶ θὰ μᾶς χρειασθῶν... Ὅριστε τὸ κλειδί, κυρία Ἀγγελικὴ· μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ πάτε νὰ τα βγάλετε καὶ τα δύο;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Μπᾶ! ἀλήθεια λοιπὸν φοβάσαι ἀκομὴ νὰ ἐμβῇς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας σου, ἐπειδὴ ἀπεθάνεν ἡ καίμενη ἐκεῖ - μέσα;... Ἀλλὰ ἔχουν περάσῃ τρεῖς μῆνες σχεδόν, καὶ ξεύρω ὅτι ὁ μπαμπᾶς σου θέλει νὰ ὑπάγῃς μόνος σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃς καὶ νὰ ὑπάγῃς τὴν νύκτα νὰ πάρῃς τὸ ἐπανωφόρι. Ἐμπρὸς λοιπὸν, κύριε! τί στεκεσαι;...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ὁ, κυρία Ἀγγελικὴ μου, δεν ἔχω τὸ θάρρος νὰ ὑπάγω ἐκεῖ μέσα ὀλομόναχος... (Πρὸς τὸν ἀδελφόν του) Πόπο, θέλεις νὰ ἔλθῃς μαζί μου;

ΠΟΠΟΣ. — Ὅχι, Ἀριστείδη μου· ἐκτός ἂν ἔρχεται μαζί μας καὶ ἡ κυρία Ἀγγελικὴ.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄ, κύριοι! πρέπει νὰ κάμῃτε θάρρος. ἀρ' οὐ τὸ θέλῃ ὁ μπαμπᾶς σας... Μὰ τί φοβᾶσθε ἀλήθεια; μὴν τύχη καὶ γυρίσῃ ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον ἡ καίμενη ἡ μητέρα σας πού σας ἀγαποῦσε τόσο, πού σας ἐλάτρευε, γιὰ νὰ σας κάμῃ κανένα κακὸ;... Ἐννοία σας καὶ ἅμα πεθαίνει κανεῖς, πεθαίνει γιὰ καλὰ... δεν ἔχναυριζε!

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια· σὰς πιστεύω, κυρία Ἀγγελικὴ μου, ἀλλὰ... δεν τολμῶ!... Ἀδύνατον νὰ ὑπάγω ὀλομόναχος. Προτιμῶ νὰ μὴ φορέσω αὔριο καλοκαίρινό ἐπανωφόρι... προτιμῶ νὰ μὴ με πάρουν αὔριο ἐστὴν ἐξουχί.

ΠΟΠΟΣ. — Ἄ, ἐγὼ θέλω νὰ με πάρουν, ὅλα κι' ὅλα!... Καὶ ἀρ' οὐ ἐσὺ κάνεις σὰν παιδί, ἐγὼ που δεν φοβοῦμαι τόσο, θὰ ὑπάγω νὰ το φέρω δὲς μου ἐδῶ τὸ κλειδί.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Πάρ' το, ἀδελφούλη μου. Ἐκεῖ ὅμως πού θὰ φέρῃς τὸ δικό σου, κάμε μου τὴν χάρι νὰ φέρῃς καὶ τὸ δικό μου...

ΠΟΠΟΣ. — Μὲ συγχωρεῖ ἡ χάρι σου! δεν θὰ σοῦ το φέρω καθόλου... Ὁ μπαμπᾶς ἀπαιτεῖ νὰ πᾶς νὰ το πάρῃς μόνος σου, καὶ ἂν θέλῃς νὰ το φορέσῃς, πρέπει νὰ πᾶς. Ἐπειτα θὰ ἰδῇς ὅτι

δεν ὑπάρχει λόγος νὰ φοβάσαι· νά, ἐγὼ πηγαίνω καταμόναχος· λοιπὸν, εἶνε μέσα ἐστὶ δουλάπα τὴν ἀπὸ 'δῶ; ἔ;

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ναί, δεῖξ' καθὼς θὰ ἐμβῇς. (Ὁ μικρὸς πέρνει τὸ κερὶ καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.)

★

ΑΓΓΕΛΙΚΗ (πρὸς τὸν Ἀριστείδην). — Ἐγὼ θὰ το εἶχα γὰ μεγάλη μου ἐντροπή, ἂν ἤμουν εἰς τὴ θέσι σου, νὰ ἐβλεπα τὸν μικρότερον ἀδελφόν μου γενναϊότερον ἀπὸ ἐμέ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Τί με μέλει! Καλλιτέρο του! δεν θὰ τὸν ζηλέψω βεβαίως· αὐτὸ... Ὅθ' εἶνε ὅμως μ' γάλη κακία ἐκ μέρους του, ἂν δεν θελήσῃ νὰ φέρῃ καὶ τὸ δικό μου ἐπανωφόρι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Καὶ νὰ τὸ φέρῃ, δεν θὰ σε ὠρελῇσῃ, εἰς τίποτε, γιὰτὶ θὰ τὸν ἐχναστεῖλω νὰ το βάλῃ, ἐστὶ θέσι του. Σὺ εἶπα, ὅτι πρέπει νὰκούσῃς τὸν πατέρα σου καὶ νὰ ὑπάγῃς νὰ το πάρῃς μόνος σου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Τότε λοιπὸν, κυρία Ἀγγελικὴ, θὰ 'πῶ ὅτι καὶ σεῖς εἰσθε κακὴ σὰν τὸν ἀδελφόν μου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Καὶ ἐγὼ θὰ 'πῶ ὅτι εἶσαι ὁ μ' γλῆτες φοβεριστὸς τοῦ κόσμου. ἀρ' οὐ ἐστὶν ἡλικία σου καὶ εἰς τὸν αἰῶνά μας, φοβάσαι ἀκόμῃ τοὺς βρυκόλακες!... Ἄ, νὰ ὁ ἀδελφός σου που εἶνε γενναϊότερος ἀπὸ σέ. (Πρὸς τὸν Πόπον, ἐπανερχόμενον.) Λοιπὸν! εἶδες τίποτε, παιδί μου;

ΠΟΠΟΣ. — Τὸ παραμικρόν, κυρία Ἀγγελικὴ! Ὁ Ἀριστείδης ἔχει πολὺ ἄδικο νὰ φοβᾶται.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Δεν ἔφερες λοιπὸν καὶ τὸ δικό μου ἐπανωφόρι;

ΠΟΠΟΣ. — Ὅχι βέβαια! Μήπως δεν σοῦ το εἶπα; Ὅριστε, πάρ' το κλειδί, καὶ πηγαίνε νὰ το φέρῃς μόνος σου.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ὅχι, ὅχι, εὐχαριστῶ... Ἐγὼ εἶπα ὅτι δεν πηγαίνω... Τούλάχιστον κρατῶ τὸ λόγο μου.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ἄ, μπράβο!... νὰ τὸν χαρῇς τέτοιον λόγο!

★

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Καλὴ σπέρα σας! Ἄ, νὰ τελοςπάντων καὶ τὰ καλοκαίρινά, πού βγήκαν ἀπὸ τὴ φοβερὴ καὶ τρομερὴ δουλάπα!... Ὁ Ἀριστείδης τὰ ἔφερε; (Κυτᾶζει καλλιτέρα.) Μὰ... σὰν νὰ βλέπω μόνον ἓνα ἐπανωφόρι... γιὰτί;

ΠΟΠΟΣ. — Εἶνε τὸ δικό μου, μπαμπᾶ. Ἐπῆγ' καὶ τὸ πῆρα ἐγὼ μόνος μου. Ὁ Ἀριστείδης φοβᾶται νὰ ἐμβῇ ἐστὶ τὸν θωμάτιον τῆς μηχανῆς, καὶ νὰ προχωρήσῃ ὀλομόναχος ὡς τὴ δουλάπα.

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ (πρὸς τὸν Ἀριστείδην). — Μὰ τί φοβᾶσαι λοιπὸν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἀρ' οὐ βλέπῃς ὅτι ὁ ἀδελφός σου πηγαίνει μόνος του, χωρὶς νὰ ἰδῇ καὶ χωρὶς νὰκούσῃ τίποτε;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Τὶ νὰ σας 'πῶ, μπαμπᾶ μου!... νά, φοβάμαι!... Ὁ Γιάγκος ὁ ὑπηρετὸς πού τον ἐδῶξατε γιὰτὶ μ' ἐτρόμαξε μοῦ διηγῆθη ἓνα σωρὸ φοβερὰς ἱστορίας γιὰ βρυκόλακες... καὶ τώρα νά, φοβάμαι!... μήπως τὸ θέλω κ' ἐγὼ;

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Ἐν τούτοις πρέπει νὰ θ' ῥαπευθῇς ἀπὸ τὴν γελόιαν αὐτὴν ἀδυναμίαν, καὶ ἐλπίζω νὰ το κατορθώσω, ἂν σου ὀμιλήσω με τὴν γλώσσαν τῆς λογικῆς. Καθῆστε ἐκεῖ καὶ οἱ δύο. Σεῖς, κυρία Ἀγγελικὴ, πηγαίνετε τώρα, ἂν θέλετε.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Πηγαίνω... ἀλλὰ τί νὰ σας 'πῶ, κύριε! Τοῦ ὀμιλήσα τρεῖς φορὲς μετὰ τὴν γλώσσαν τῆς λογικῆς, ὥστε φοβοῦμαι μήπως χρεστεῖ τὰ λόγια σας... Ἰσως μὲ τιμωρεῖα θὰ ἔφ'ρε καλλίτερον ἀποτέλεσμα.

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Ὅχι, αὐτὴν τὴν φορὰν, ὅχι... Νά μου ἐπ'τρέψετε νὰ μὴ συμφωνήσω μετὰ τὴν γνώμην σας.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ. — Ὅπως ἀγαπᾶτε. (Ἐξέρχεται.)

★

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ (καθήμενος πρὸς τὸν Ἀριστείδην). — Λοιπὸν, παιδί μου, θὰ με ἀκούσῃς πού θὰ ὀμιλήσω;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ναί, μπαμπᾶ.

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Ἐσὺ τώρα φοβᾶσαι νὰ ἐμβῇς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητέρας σου, ἐπειδὴ δεν εἶνε πολὺς καιρὸς πού ἀπέθανεν ἐκεῖ μέσα. Σοῦ φαίνεται λογικὸν αὐτὸ πού λέγουν οἱ ἀμαθεῖς ἄνθρωποι, ὅτι τάχ' οἱ πεθήμενοι γυρίζουν εἰς τὴν γῆν διὰ νὰ βασανίζουν τοὺς ζωντανούς; Ἄν ἦταν ἔτσι, δεν θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ ζήτωμεν ἡσυχᾷ εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέραν· διότι, ἂν ἓνας μόνον εἶχε τὸ προνόμιον νὰ γυρίξῃ εἰς τὴν γῆν, θὰ το εἶχαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι· καὶ ἀπέθαναν τόσῳ πολλοί, ἀπὸ τὸν καιρὸν πού ὑπάρχει αὐτὸς ὁ κόσμος. ὥστε, δεν θὰ ἤξυραμεν πού νὰ τρυπώσωμεν, ἂν ἐβρυκόλακιζαν πραγματικῶς. Παραδέξεσαι αὐτὸν τὸν συλλογισμόν;

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Ναί, μπαμπᾶ.

ΠΟΠΟΣ. — Τὰ ἴδια τοῦ λέγω κ' ἐγὼ, ἀλλὰ δεν με πιστεύεις.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Αὐτὰ τὰκούω· ὑπάρχουν ὅμως καὶ τόσες ἱστορίαι, πού τας διηγοῦνται ἄνθρωποι φρόνιμοι, γιὰ πεθήμενους που ἐβρυκόλακιασαν, κ' ἐβγήκαν τὴ νύκτα με κάτασπρα φορέματα... κ' ἐγύρισαν ἐστὶ σπῖτια των... κ' ἐτράβηξαν τὴν κουνουπιέρα ἐκείνων, πού τους εἶχαν ἐστὶ στομάχι... καὶ ἐπειτα ἐγάθησαν διαμιάς... Κάτι θὰ εἶνε ἀληθινόν, ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τὰς ἱστορίας!...

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Ὅθ' εἶπω ἀμέσως τί ἀληθινὸν ὑπάρχει εἰς ὅλα τα περιβρυκόλακων παραμύθια που διηγοῦνται. Εἰς κάθε τέτοιαν ἱστορίαν, ὑπάρχει τῷ-

όντι καὶ ἐν γεγονόσι πραγματικόν, ἀληθινόν, φυσικώτατον, τὸ ὅποιον δὲν φαίνεται καθόλου παράξενον ἅμα εὐρη κανεῖς τὴν αἰτίαν του, ἀλλὰ τὸ ὅποιον προσενεῖ τρόμον. ὅταν το ἀποδίδῃ κανεῖς εἰς αἰτίαν ἄλλην, ἐκτὸς τῆς ἀληθοῦς, ὅταν το ἐκλαμβάνῃ ὡς θαῦμα. ὡς ὑπερφυσικὸν φαινόμενον, ὅταν μὲ ἄλλους λόγους, εἶνε κανεῖς προληπτικὸς καὶ δὲν σκέπτεται καλά. Πορκαδείματος χάριν, ἀκουσε τί μου συνέβη μία φορά: "Ἦμουν μικρός, σχεδὸν εἰς τὴν ἡλικίαν σου, ὅταν ἀπέθανεν ὁ πάππος μου. Τὸ ἄλλο βράδυ,

μόλις ἐπλάγιασα εἰς ἓνα μεγάλο κρεβάτι, ἀκούω ἔξωθεν τὴν κουνουπιέρα φφφφφρρρ! νανοίγη, καὶ πάλι φφφφφρρρ! νὰ κλείῃ, — καὶ πάλι τὸ ἴδιο πολλές φορές...

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ. — Παναγίτσα μου! πόσο θὰ φοβήθηκα, καλὲ μπαμπά!

ΚΟΣ ΔΑΡΑΣ. — Ἐννοεῖται ὅτι φοβήθηκα! Μάλιστα ἐφώναξα, ἐκραξα εἰς βοήθειαν... Τρέχει ὁ πατέρας μου μὲ τὸ φῶς, καὶ βλέπει κ' ἐκεῖνος τὴν κουνουπιέραν ποῦ ἀνοίγονταί μὴν της!

("Ἐπεται τὸ τέλος.")

ΦΟΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΟΜΑΡΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ὁ παραμικρὸς κρότος τῆς φαίνεται τῆς Μαρίας μεγάλος καὶ φοβερός: ἐσκόνταψε κανέναν ἀτὴ σκάλα; ἔπεσε κανένα ξύλο ἐπὶ τὸ διπλανὸ δωμάτιο κ' ἐκύλισε ἐπὶ τὸ πάτωμα; πέρασε ἀπέξω ἐπὶ τὸ δρόμο κανένα ἀμάξι; Ἡ κυρία Τρομάρη νομίζει ὅτι ἔπεσε ἐπὶ τὸ σπῆτι κεραυνός, καὶ τρομάζει, καὶ κιτρινίζει, καὶ γίνεται ἀνω-κάτω.

— Μ' αὐτὴ δὲν εἶνε κατάστασις, παιδί μου! τῆς λέγει μὴ μὲρα ἡ μαμμά της. Δὲν εἶνε μόνον ποῦ γίνεσαι γελοία, ἀλλὰ σοῦ κόβεται καὶ

τὸ αἷμά σου, καταστρέφεις τὴν ὑγεία σου. Πρέπει νὰ πᾶμε νὰ σε ἰδῇ κανέναν γιατρό.

Καὶ πῆγαν ἐπὶ τὸν γιατρό, ἡ κυρία Τρομάρη μὲ τὴν μαμμά της.

— Γιατρέ μου, αὐτὸ καὶ αὐτό... Σώσε τὴν κόρη μου... Ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ ἐπὶ τὰ χέρια σου!

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ γιατρός: ὁ φόβος εἶνε μεγάλη ἀρρώστεια· ἀλλὰ τὸ γιατρικὸν του εἶνε τὸ μόνο εὐκόλο: Ξερὸ ψωμί. Μόνο τὸ ξερὸ ψωμί γιατρεύει τὸ φόβο. Κάθε φορά ποῦ θὰ φοβᾷται ἡ κόρη σας, δὲν θὰ της δίδετε παρὰ ξερὸ ψωμί... καὶ πάλι ξερὸ ψωμί καὶ πάντα ξερὸ ψωμί... ὡς που νὰ γίνῃ καλά, δηλαδὴ ὡς που νὰ γίνῃ γενναία.

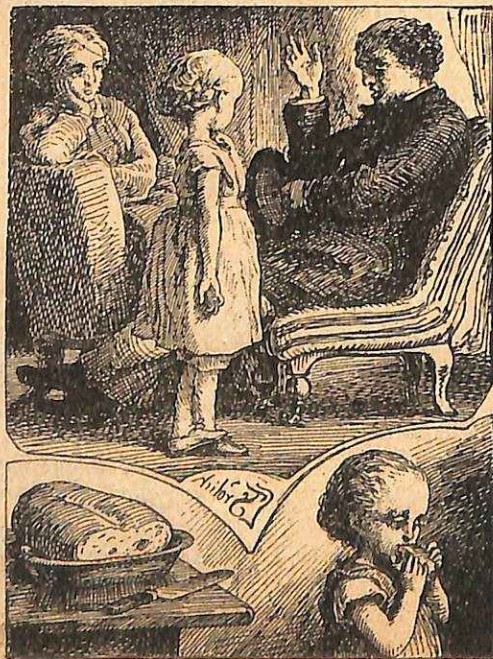
— Μὰ μόνον ξερὸ ψωμί, γιατρέ μου; ἐρωτᾷ ἡ μητέρα.

— Ἐ, ἂς εἶνε... μπορεῖτε νὰ της δίδετε καὶ λίγο νερό.

Παράξενον γιατρικὸν ἀλήθεια!... Μεθαύριο θὰ σας πῶ πῶς της ἐφάνη καὶ τῆς Κυρίας Τρομάρης.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'. (Συνέχεια)

Ἐπρεπε νὰ σπείσουν. Ὁ Μπαμποῦ λοιπὸν ἐπῆρε τὴν Μίς εἰς τὴν ἀγκαλίαν του, ὁ Γκὺ ἐσήκωσε τὴν Λενέτταν, καὶ ἡ Εἰρηνοῦλα ἐκινούσε τὰ πόδια της ὅσον ταχύτερα ἤμπορούσε.

Οἱ δύο Ἰνδοὶ εἶχαν βγάλῃ τὰ ἰνδὰνικα καὶ εἶχαν φορέσῃ τὰ συνειθισμένα των. Ἀλλ' ὅσον δια τὸ χαλκοειδὲς χρῶμα των ἰνδικῶν προσώπων, τοῦτο δὲν ἐννοούσε νὰ ἐξαλειφθῇ, καθὼς καὶ τὸ μαῦρον χρῶμα, μὲ τὸ ὅποιον εἶχαν βάψῃ τὸ σῶμα των κορασιῶν.

Ἐπρεπε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸ Ζων-νεστράλε καὶ νὰ λουσοῦν καλά, διὰ νὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ λέγονται Εὐρωπαϊοί...

Ἐπειδὴ τὸ δέμα τοῦ Μπαμποῦ δὲν περιεῖχεν ἐνδύματα διὰ τὰ κοράσια, ἡ Μίς ἔκοψεν ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ Ἰνδοῦ, καὶ ταῖς ἔκαμεν ὠραία πράσινα μεταξωτὰ ὑποκάμισα.

Δύο τρύπαι ἦσαν τὰ μανίκια, καὶ μία ζώνη μεταξωτὴ τὰ ἐσφίγγεν εἰς τὴν μέσην.

Ἀλλόκοτα σκιάδια, τὰ ὅποια ἐπλεξεν ὁ Κάφρος μὲ φύλλα φοίνικος, ἐσκίαναν τὰς κεφαλὰς των μαύρων κορασιῶν καὶ συνεπλήρουν τὴν παράδοξον ἐνδυμασίαν των.

Τὸ ἔδαφος ἐφευγεν ὑπὸ τοὺς ταχεῖς πόδας των δρομέων. Πόσον ὁ Γκὺ ἐποθεύσε τὰ καλὰ ἄλογα, τὰ ὅποια εἶχαν ἀφίσι εἰς τὴν καλύβην τοῦ Τουγέλα!

Κάπου-κάπου, ὁ Μπαμποῦ ἐσταματοῦσε, ἀφινεν τὸ φορτίον του καὶ ἐκολλοῦσε τὸ αὐτὸ του εἰς τὸ χῶμα.

— Τίποτε! ἔλεγεν ἐγειρόμενος, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν.

Ἀφ' οὗ ἐπεριπάτησαν ὀλίγας ὥρας, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιβραδύνουν τὸ βῆμα, διότι ἐμβῆκαν εἰς ἓνα στενὸν καὶ τραχὺ μονοπάτι, γεμάτον μυρμηκία.

Ἀπὸ τινων στιγμῶν, ὁ Κάφρος ἐφαίνετο σκεπτικὸς. Κάτι εἶχεν ἀκούσῃ. Ἐκόλλησε πάλιν τὸ αὐτὸ του εἰς τὸ χῶμα, καὶ αὐτὴν τὴν φοράν ἔκαμε κίνημα ὀργῆς:

— Ἀλόγο! εἶπε λακωνικῶς.

Ἐπέσπευσε τὸ βῆμα καὶ ἐτράβηξε τοὺς ταξιδιώτας ἀπὸ τὸν δρόμον. Ἐπειτα, εἰσχωρήσας εἰς μίαν πυκνὴν λόχμην, ἐκρυφεν ἐκεῖ τοὺς συντρόφους του κ' ἐκρύβθη καὶ αὐτός, μὲ τὸ μαχαίρι εἰς τὸ χέρι.

Δὲν εἶχεν ἀπατηθῇ. Οἱ φυγάδες ἤκουσαν μετ' ὀλίγον τὸν καλπασμὸν ἑνὸς ἵππου· ἔπειτα ἓνας μαῦρος ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸν δρόμον.

Ἐτρεχεν ἐπάνω εἰς τὸν ταχὺν ἵππον του κ' ἐκύτταζεν ὁλονὲν τριγύρω του.

— Ὁ Σελέσκος! ἐψιθύρισαν οἱ κρυμμένοι.

Ὁ Σελέσκος ἐσταμάτησεν εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς, ὅπου ἐτελείοναν τὰ ἔγνη των βημάτων.

Εἶχεν ἀφιππεύσῃ καὶ ἐξήταξε μὲ προσοχὴν τὸ ἔδαφος. Ὁ Μπαμποῦ ἔκχευε νὰ ὀρμήσῃ, ἀλλὰ ὁ Γκὺ τοῦ ἐσφίγγε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ τοῦ ἐψιθύρισε:

— Στάσου! μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε μόνος!

Ὁ Κάφρος ὑπήκουσε.

Ὁ Σελέσκος ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὅποιον εἶχεν ἔλθῃ.

Ἐφαίνετο ὅτι κάποιον ἐπερίμενε.

Μὴ βλέπων τίποτε, ὁ Σελέσκος ἐξέβαλεν ἓνα σφύριγμα παρατεταμένον. Ἦτο βεβαίως τὸ σύνθημα τὸ ὅποιον εἶχε συμφωνήσῃ με τοὺς συντρόφους του.

Πρὸς στιγμὴν ἠκροάσθη... καμμία φωνὴ δὲν τῷ ἀπεκρίθη...

Ἀνήσυχος ἐκύτταξε γύρω, τὸν ὀρίζοντα, τὰ πράσινα δένδρα ἐπὶ των ὁπεῶν μυριάδες πτηνῶν ἐκελάδουν ζωηρότατα.

Ὁ Μπαμποῦ ἔκαμε κινήματα ἀνυπομονησίας εἰς τὴν κρύπτην του.

— Πῆγαινε, τῷ εἶπεν ὁ Γκὺ χαμηλοφώνως· ἀλλὰ νὰ μὴ τον σκοτώσῃς... νὰ μας εἰπῇ ἂν εἶνε μόνος.

Εὐκίνητος ὡς πάνθηρ, ὁ Μπαμποῦ ἐξεπῆδησεν ἀπὸ τὴν λόχμην, καὶ πρὶν προσβάσῃ ὁ Σελέσκος νὰ ἐγείρῃ κατὰ τοῦ Κάφρου τὸ βαρὺ του ρόπαλον, οὗτός τον ἤρπασεν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ τον ἔρριψε κάτω.

Ὁ Σελέσκος ἦτο ἀνίκανος νὰ παλαίσῃ μὲ τὸν Μπαμποῦ, τοῦ ὁποῦ ἡ δύναμις ἦτο τεραστία. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐδέθη εἰς τρόπον, ὥστε δὲν ἤμπορούσε νὰ κάμῃ τὸ παραμικρὸν κίνημα.

Ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Ζουλοῦ ἐξέρρεε χεῖμαρρος ὕδρευς, τὰς ὁποίας μόνος ὁ Μπαμποῦ ἐνοοῦσε.

Ὁ Γκὺ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν κρύπτην του καὶ ἠρώτησε:

— Τί λέγει;

— Ὅτι τον ἀκολουθοῦν τέσσαρες Ζουλοὺ ὀπλισμένοι, καὶ ὅτι ὁ θάνατός του δὲν θὰ μας σώσῃ.

— Τί νὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ἀγωνιώδως ὁ νέος.

— Νὰ τον σκοτώσω! ἀπεκρίθη ὁ Μπαμποῦ, διευθύνων διὰ δευτέραν ἡδὴ φοράν τὴν λεπίδα του πρὸς τὸ στήθος τοῦ Ζουλοῦ.

— Περίμενε ἀκόμη! εἶπε ζωηρῶς ὁ Γκὺ... Ἀκουσε... δὲν ἀκοῦς τὸ βῆμα των ἄλλων ἵππων;

Ὁ Μπαμποῦ ἔσκυψε.

— Τίποτε! εἶπε.

— Καλὰ! δέσε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐκεῖνο τὸ δένδρον.

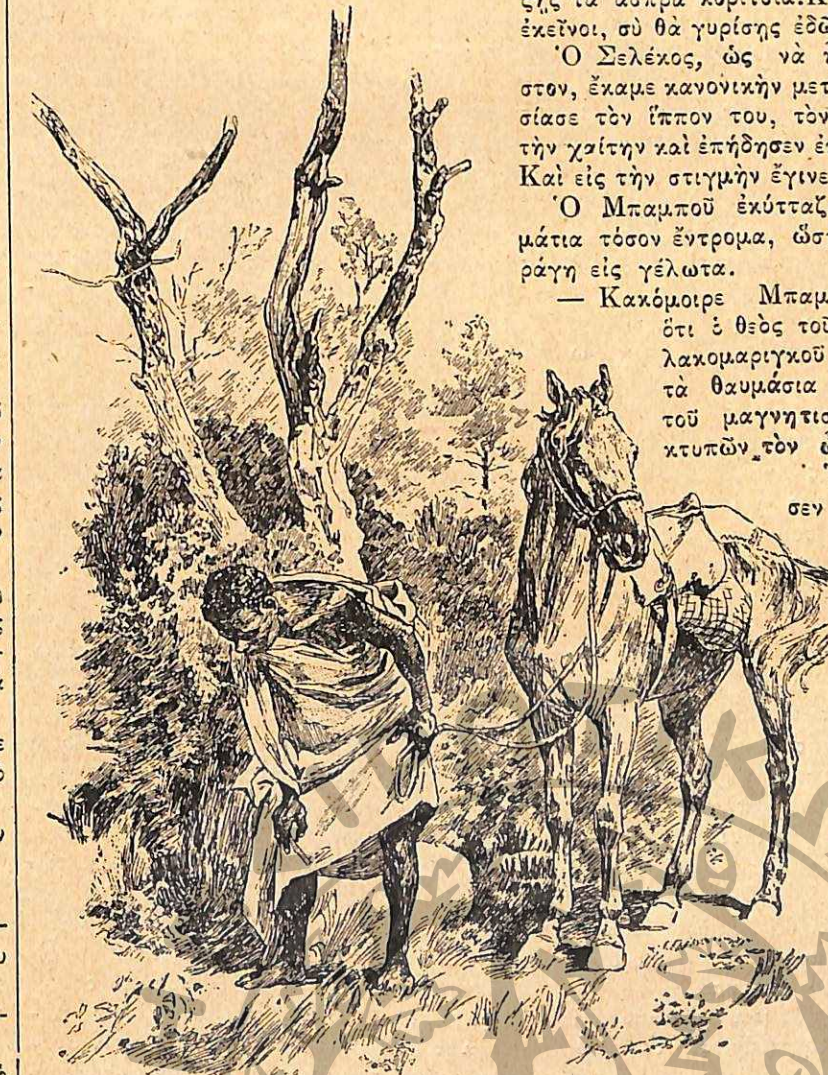
Ἡ διαταχὴ ἐξετελέσθη αὐτοστιγμῇ. Ὁ Γκὺ ἐπλησίασε τὸν Σελέσκον καὶ τῷ ἀπέτεινε τὸν λόγον ἀγγλιστί.

Εἰς τὴν ἰδίαν αὐτὴν γλῶσσαν, ὁ Ζουλοῦ ἀπήντησε διὰ σωρείας ὕδρευς.

Ὁ νέος ἔπιασε τότε τὰ δεμένα χέρια

τοῦ μαῦρου καὶ ἤρριψε νὰ τον κυττάξῃ ἀτενῶς, ἐπιμόνως, κατὰμματα. Ὅταν ὁ Σελέσκος ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα, ὁ Γκὺ το παρηκολούθει. Ὁ Ζουλοῦ δὲν ἐννοοῦσε τίποτε ἀπὸ αὐτὸ τὸ κύτταγμα, ὁ δὲ Μπαμποῦ ὕψανε τοὺς ὤμους, νομίζων ὅτι ὁ νεαρὸς ἄσπρος ἐπεχείρει νὰ φέρῃ εἰς θεογνωσίαν τὸν μαῦρον, ἀντὶ νὰ τον καρφώσῃ μὴ καὶ καλὴ εἰς τὸ δένδρον, πράγμα τὸ ὅποιον τῷ ἐφαίνετο πολὺ ἀπλούστερον καὶ φρονιμώτερον.

Ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπλήξις τοῦ

«Εἶχεν ἀφιππεύσῃ καὶ ἐξήταξε μὲ προσοχὴν τὸ ἔδαφος.» (Σελ. 189, στ. α'.)

Κάφρου, ὅταν εἶδε τὸν Σελέσκον νὰ κατευνάσεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἔπειτα νὰ πέσῃ εἰς τελείαν ἀφασίαν καὶ ἐπιτέλους νὰ γίνῃ ἡμεῖς σὰν ἀρνάκι!

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ πρὸ ὀλίγου ἀστράπτοντες ἀπὸ μανίαν, ἐθολοῦντο ἐσθυναν, ἐν ᾧ τὸ βλέμμα τοῦ Γκὺ, διαπεραστικόν, δέξω ὡς λεπίς χαλκοῦ, ἐβυθίζετο εἰς αὐτοὺς χωρὶς νὰ μεταστρέφεται οὐτεστιγμὴν.

Ἐπιτίλους; τὰ βλέφαρα τοῦ μαῦρου ἐκλείσαν ἀποτόμως... καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔγινε τόσο ἥρεμον, ὥς εἰν εἶχεν ἀποκοιμηθῇ ὑπὸ τὴν φυλλίνην στέγην τοῦ κράλ του.

— Λύσε τον! διέταξεν ὁ Γκὺ.

Ὁ Μπαμποῦ ἐπλησίασε δειλῶς καὶ ἔλυσε μετὰ λύπης τὸ σχοινίον, τὸ ὅποιον συνέδεε τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸ δένδρον.

Ἀπελευθερωθεὶς ὁ Σελέσκος ἀπέμεινεν ἀκίνητος μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ Γκὺ.

— Ἀκουσε, εἶπεν ὁμιλῶν σαφῶς καὶ ἐντόνως ὁ νέος· νὰ γυρίσῃς ὀπίσω καὶ νὰ πᾶς νὰ εἰπῇς εἰς τοὺς συντρόφους σου, ὅτι ὁ θεὸς Ὀλακομαρίγκου, σοῦ ἀπηγόρευσε ἐπὶ ποινῇ θανάτου, νὰ καταδιώξῃς τὰ ἄσπρα κορίτσια. Καὶ ἅμα φύγουν ἐκεῖνοι, σὺ θὰ γυρίσῃς ἐδῶ γρήγορα.

Ὁ Σελέσκος, ὡς νὰ ἦτο νευρὸσπαστον, ἔκαμε κανονικὴν μεταβολὴν, ἐπλησίασε τὸν ἵππον του, τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὴν χαίτην καὶ ἐπῆδυσεν ἐπάνω ἐλαφρῶς. Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἐγίνεν ἀφανής.

Ὁ Μπαμποῦ ἐκύτταξε τὸν Γκὺ μὲ μάτια τόσο ἐντρομα, ὥστε ὁ νέος ἐξερράγη εἰς γέλωτα.

— Κακόμοιρε Μπαμποῦ, φαίνεται ὅτι ὁ θεὸς τοῦ κερανοῦ Ὀλακομαρίγκου δὲν γνωρίζει τὰ θαυμάσια ἀποτελέσματα τοῦ μαγνητισμοῦ! τῷ εἶπε κτυπῶν τὸν ὄμιόν του.

Ὁ Κάφρος ἐπῆσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ Γκὺ.

— Σὺ, τὸ ἄσπρο, εἶνε θεός! εἶπε μὲ θαυμασμόν καὶ μ' εὐλάβειαν.

Ἡ μικρὰ αὐτὴ σκηνὴ διέχυσεν ὀλίγην φαιδρότητα εἰς τὸν ὄμιλον.

— Λαμπρά τα ἐκατάφερες, ἀγαπητέ μου Γκὺ, εἶπεν ἡ Μίς, ἐκπληκτος καὶ αὐτὴ ὅσον

σχεδὸν καὶ ὁ μαῦρος. Ἦξευρα τὴν ἐπιτηδεύσάν σου εἰς τὰ τοιοῦτα εἶδος πειράματα, ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι τὸ σημερινόν με κατέπληξε.

— Ἐγὼ ὅμως, εἶπεν ἡ Εἰρηνοῦλα, δὲν πιστεύω νὰ ξαναἰδοῦμε τὸν φρικτὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον... θὰ ἦτο πολὺ τρελὸς, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἂν ἐγύριζεν ὀπίσω, νὰ ξαναπέσῃ εἰς τὰ νύχια σου.

Ὁ γυρίσῃ, ἀπεκρίθη ὁ Γκὺ.

Ἀλλ' ἡ ὥρα παρήρχετο, καὶ ὁ Ζουλοῦ δὲν ἐφαίνετο.

(Ἐπεται συνέχεια) KIMON AΛΚΙΑΝΗΣ [Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΕΛΕΤΗ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗ

Ἀγαπητοί μου,

Ποιὰ συχνά, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, εἰς τὸν περίπατον, μοῦ συμβαίνει νὰ κοῦω τεμάχια διαλόγων, διακεκομμένας φράσεις νεαρῶν περιπατητῶν, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐνθυμίζουσιν πολλὰ.

— Πέντε ὥρες κατὰ συνέθειαν σήμερον μελετοῦσα λατινικά! λέγει ἓνας μικρὸς κοντούτσικος καὶ παχουλὸς, μὲ γυαλιὰ προώρου μυωπίας.

— Ἐγὼ δὲν μπόρεσα νὰ μελετήσω περισσότερον ἀπὸ τρεῖς ὥρες μαθηματικά, γιατί μ' ἔπιασε ζάλη! ἀπαντᾷ ὁ σύντροφός του, ἰσχνὸς αὐτὸς καὶ ὑψηλὸς μὲ μάτια λυγκέως.

— Αὐριο ἐγὼ θὰ μελετήσω Ἄλλ' ἀντιπαρέρχονται καὶ χάνω τὴν συνέθειαν.

Μετ' ὀλίγον ἄλλοι :

— Μὰ τί δύσκολη καὶ αὐτὴ ἡ ἱστορία! . . Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμηθῇ κανεὶς τόσας χρονολογίας!

— Ἐγὼ, νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐφιλόγραφα τὰ κυριώτερα 'ς ἓνα χαρτάκι, καὶ θὰ το πάρω μαζί μου γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον.

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπελπισμένος. Ἱστορία δὲν θὰ γράψω λέξι.

— Ξεῦρεῖς τί νὰ κάμῃς; νά Ἀπεμακρύνθησαν, δὲν ἀκούω. Ἦσαν δύο ζωηρότατοι καὶ κομψότατοι, ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀναπληροῦν τὴν μελέτην διὰ τῆς εὐφύας.

Παρακάτω ἄλλοι :

— Οὐφ! ἔσκασα! ἔσκασα! Μοῦ φαίνεται τί θὰ τάφησω ὅλα σὺζυλα . . Ὅπωςδήποτε στείλῃ μου αὐριο τὸ τετράδιό πού σου ἐζήτησα.

— Ναί, ἀλλὰ θὰ μου χρειασθῇ ἴσως καὶ ἐμέ. Ἐπειτα, ξεῦρεῖς, τὸ ἔχω δα νεϊκό

— Τότε στείλῃ μου τὴν

Ἐπέρασαν. Ἦσαν ἀπὸ τοὺς μαθητὰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγαποῦν καὶ τόσο πολλὰ τὰ γράμματα, ἀφ' οὗ οὔτε τὰ ναγκατὰ ἐφόδια δὲν φροντίζουν νὰ ἔχουν, καὶ οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν κάθε ἄλλην ἀγχαρεῖαν, ἀπὸ τὴν μελέτην. Καὶ ὡς μελετοῦν καὶ αὐτοί, ὅπως μελετοῦν ὅλοι. Ναί, ὅλοι μελετοῦν. Εἶνε αἱ ἡμέραι τῆς μελέτης, αἱ παραμοναὶ τῶν εξετάσεων. Οἱ μαθηταὶ τῶν ἀνωτέρων τάξεων προετοιμάζονται, προαλείφονται διὰ τὸν μεγάλον ἀγῶνα. Ἀμελεῖς ἢ φιλόπονοι, δυνήρῃ ἢ ἐπιμελεῖς, πρῶτοι ἢ τελευταῖοι, εὐφυεῖς ἢ στενοκέφαλοι, — ὅλοι ἀγωνίζονται φιλοτιμῶς, αὐτὰς τὰς

ὀλίγας ἡμέρας, νὰ φανοῦν ἀνώτεροι τοῦ ἑαυτοῦ τῶν, νὰ κερδίσουν ὀλίγον ἀκόμη ἔδαφος, νὰ νικήσουν, νὰ ἱκανοποιήσουν καὶ νὰ ἱκανοποιηθοῦν. Ἄλλοι φιλοτιμοῦνται νὰ διαπρέψουν, ἄλλοι φιλοτιμοῦνται ἀπλῶς νὰ γ λ υ τ ὴ σ ο υ ν. Ὅλοι ὁμῶς κοπιᾶζουσιν, μελετοῦν . . .

Καὶ ἐν ᾧ ἀκούω εἰς τὸν περίπατον τὰ τεμάχια τῶν διαλόγων, τὰς διακεκομμένας φράσεις τῶν μαθητῶν, ἐπιστρέφω εἰς τὰ παιδικὰ μου χρόνια, ὅταν ἤμουν κ' ἐγὼ μαθητὴς, κ' ἐνθυμοῦμαι μὲ συγκίνησιν, — ὦ μὲ πόσῃ συγκίνησιν! — τὸς ἡμέρας ἐκείνας ποῦ ἐμελετοῦσα κ' ἐγὼ διὰ τὰς εξετάσεις . . .

Οὕτω κ' ἐγὼ ἐνθυμοῦμαι, ἔμμενα κλεισμένος ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ σπίτι καὶ τὸ βράδυ βράδυ, ἀργά. Ὁχρὸς καὶ μὲ ζαλισμένην κεφαλὴν ἀπὸ τὴν μελέτην, ἐδραῖνα νὰ πάρω ὀλίγον αἶρα, καὶ εὗρισκα τοὺς συμπαθητάς μου, καὶ ἔκαμα μαζί τῶν τῶς ἰδίας ἀκριβῶς συνομιλίας, τῶν ὁποίων ἀκούω τώρα τα τεμάχια . . . Καὶ πρὸς στιγμὴν μοῦ φαίνεται ὅτι εἶμαι ἀκόμη ὁ ἄλλοτε μαθητὴς, καὶ μοῦ ἔρχεται νὰναμῖχθῶ μὲ κανένα ὅμιλον μαθητῶν, καὶ νὰ συζητήσω περὶ τοῦ τάδε προβλήματος τῆς τριγωνμετρίας, καὶ νὰ ἐμῖλῃσω περὶ τῆς αὐστηρότητος τοῦ δεῖνα καθηγητοῦ . . .

Ἐπέρασαν ἀπὸ τότε τόσα χρόνια, καὶ τα ἐνθυμοῦμαι ὅλα ὡς νὰ ἦσαν χθισινά. Καὶ ἐνθυμοῦμαι καὶ ἐν ἄλλο πρᾶγμα, σχετικῶς μὲ τὴν μελέτην τῶν εξετάσεων, τὸ ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ σας εἰπῶ.

Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι αὐτὴ ἡ μελέτη δὲν μοῦ ἤρεσε ποτέ. Ἐπρόκειτο εἰς ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐπαναλάβω ὅσα μ' ἐδίδαξαν ὀλόκληρον ἔτος, καὶ τὴν τελευταίαν μάστιχα φορὰν, ὀλόκληρον τετραετίαν! Ἐξήταξα τὸν ἑαυτόν μου, καὶ ἔδλεπα, ὅτι ἡ μελέτη αὐτὴ, ἐκτὸς τῆς κοπώσεως, τῆς ἐξαντλήσεως τῆς μεγάλῃς, δὲν μοῦ ἄρρινεν ἄλλα ἔχνη ὠφέλιμωτερον. Δι' αὐτῆς δὲν ἐμάνθνα τίποτε. Ἐμάνθνα μόνον εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ὅταν ἐμελετοῦσα τὸ βράδυ τὰ μαθήματα τῆς ἡμέρας, καὶ προπάντων ὅταν ἐπρόσεχα τὴν ἡμέραν εἰς τὴν παράδοσιν καλοῦ καθηγητοῦ. Τότε ἐνετυποῦντο εἰς τὸν νοῦν μου τὰ πράγματα, καὶ ἐμμαν.

Ἦ ἐσπευσμένη ἐκείνη καὶ ἀπέραντος μελέτη τῶν εξετάσεων, ἡ φοβερὰ ἐκείνη σωρεία τῶν βιβλίων καὶ τῶν τετραδίων, τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ περασθῶν ὅλα, εἰς τόσον ὀλίγον καιρὸν, δὲν μ' ἐμάνθνα τίποτε θετικὸν καὶ διαρκές. Καὶ ἂν ἀνεπόλουν τίποτε, κανὲν πρᾶγμα, τὸ ὅποιον ἔχῃ λησμονήσῃ, τὸ ἐλθμονοῦσα καὶ πάλιν εὐθὺς τὴν ἐπαύριον τῶν εξετάσεων. Ἦτο μία μελέτη ἀπλῶς καὶ μόνον διὰ τὰς εξετάσεις.

Καὶ συλλογίζομαι τοὺς δυστυχεῖς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν μελετοῦν ὅλον τὸν χρόνον, καὶ περιμένουν νὰ μάθουν νὰ δώσουν τὰς ὀλίγας αὐτὰς ἡμέρας. Ἄ. ὠρισμένως δὲν θὰ μάθουν τίποτε! Καὶ ἂν κατορθώσουν, μὲ πολὺν κόπον, νὰ πόρουν ἓνα π α σ ἄ λ ε ι μ μ α, θάπτριφθῇ καὶ αὐτὸ καὶ θὰ πέσῃ εὐθὺς ἀμα κάμουν εξετάσεις. Καὶ θάκομινουν γυμνοί, δηλαδὴ ἀμαθεῖς, ὅπως ἦσαν. Ἀδιάφορον ἂν θὰ προβιβασθῶν, ἀδιάφορον ἂν θὰ πάρουν ἴσως καὶ καλὸν βαθμὸν . . .

Τὸ ζήτημα εἶνε, — καὶ αὐτὸ ἤθελα νὰ σας εἰπῶ, — ὅτι ἡ καλλιτέρα μελέτη εἶνε ἐκείνη, ἡ ὁποία γίνεται μὲ ἡσυχίαν, μὲ ἄνεσιν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸ διάστημα τῶν ἔτους. Ἡ ἄλλη μελέτη, ἡ μελέτη τῶν εξετάσεων, ὅσον ἐπιμελής καὶ ἂν γίνῃ, δὲν εἰσφέρει νὰ κάμῃ τίποτε χρησιμώτερον, παρὰ νὰ μας προετοιμάσῃ διὰ τὰς εξετάσεις. Ἄλλὰ καθὼς ἤξεύριτε, ὁ σκοπὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως δὲν εἶνε καθόλου αἱ εξετάσεις . . . Ἀναγκαῖα βεβια καὶ αὐτὴ ἡ μελέτη, ὅπως εἶνε ἀναγκαῖα καὶ αἱ εξετάσεις. Μένει ὁμῶς ἀμαθής, διαπαντὲς ἀμαθής, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος παραμελεῖ τὴν ἄλλην, καὶ βασίζεται μόνον εἰς αὐτήν.

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΠΑΙΔΩΝ

ΟΔΗΓΙΑ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μεταμορφώσεις. — Εἶνε ἴσως τὸ δυσκολώτερον εἶδος τῶν Ἀσκήσεων μας, καὶ ἐπιστῶ ἰδιαίτερως τὴν προσοχὴν σας εἰς τὰς ὁδηγίας μου, διότι συχνὰ ὑποπίπτει εἰς λάθον τὸς εἰς τὴν σύνθεσιν ὅσον καὶ εἰς τὴν λύσιν Μεταμορφώσεων.

Ἀπὸ μίαν λέξιν φθάνομεν εἰς μίαν ἄλλην ἐντελῶς ἀντιθετοῦ, διὰ σειρὰς μεταμορφώσεων, ἥτοι διὰ σειρὰς λέξεων, ἐκάστη τῶν ὁποίων προκύπτει ἐκ τῆς προηγούμενης καθ' ἓνα ἐκ τῶν ἑξῆς τρόπων :

α'.) Δι' ἀπλῆς μετῴσεως τοῦ τόνου : Παρὰδειγματος χάριν, ἡ λέξις Τῦρος εἰσφέρει νὰ γίνῃ τυρός.

β'.) Διὰ προσθήκης ἢ δι' ἀφαιρέσεως ἐνός μόνου στοιχείου. Ἡ λέξις ἄλλος γίνεται κάλλος ἢ λέξις αὖρα γίνεται ἀρα.

γ'.) Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνός μόνου στοιχείου δι' ἐνός ἄλλου : π. χ. Λύπη-λύμη, κύκλος-κύθλος.

δ'.) Δι' ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ διατηροῦντος τὸ αὐτὸ ποσὸν τῶν συλλαβῶν καὶ τὸν τόνον τῆς λέξεως εἰς τὴν θέσιν του : π. χ. Πάργα-Πράγα, Ἄγαρ-ἄγρα, ἤμαρ-ῆμα. Ὅχι ὁμῶς καὶ αἶρων-Ἀρίων, ἄχρον-ἄχυρον, οὔτε Πάρος-σπάρτα, σάντις-Σίνας.

Διὰ νὰ παρηχθῇ νέα λέξις ἀμέσως ἀπὸ τὴν προηγούμενῃ τῆς, ἡ προηγούμενῃ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πάθῃ δύο συγχρόνως ἐκ τῶν ἀνωτέρω μεταβολῶν, παραδείγματος χάριν μετῴσιν τόνου καὶ ἀντικαταστάσιν στοιχείου, ἢ προσθήκην στοιχείου καὶ ἀναγραμματισμὸν : Ἡ λέξις τυρός δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνῃ ἀμέσως τῶλος, πρῶτα θὰ γίνῃ τυρός καὶ ἔπειτα τῶλος. Ἐπίσης ἡ λέξις ἔρπω δὲν εἰσφέρει νὰ γίνῃ ἀμέσως τρέπω, πρῶτα θὰ γίνῃ τρέπω καὶ ἔπειτα τρέπω.

Ἡ μὴν περιστάσις καθ' ἣν ὁποῖαν εἰσπορῶμεν νὰντικαταστήσωμεν δύο στοιχεῖα δι' ἐνός, ἢ ἐν διὰ δύο, ἢ καὶ δύο διὰ δύο, εἶνε ὅταν ἡ μεταβλητὰ λέξις περιέχῃ σύμφωνα διπλά (λλ, μμ, νν, κτλ.) ἢ διφθόγγον. Εἰς τὰς Μεταμορφώσεις τὰ διπλά σύμφωνα εἰσφέρει, κατὰ τὴν ἀνάγκην, νὰ θεωρηθῶν καὶ ὡς ἄπλά, ἢ δὲ δι-

φθόγγος εἰσφέρει νὰντικαταστήθῃ ὑπὸ ἄλλης διφθόγγου. Παραδείγματος χάριν : ἡ λέξις ἄλλος, εἰσφέρει νὰ γίνῃ ἄλλος, ἀλλ' ἐν ἀνάγκῃ εἰσφέρει νὰ γίνῃ ἀμέσως καὶ ἄρος (ὅταν τὰ δύο λλ ἀντικαθίστανται ὑπὸ ἐνός γ.) Ἡ λέξις εἰλως εἰσφέρει νὰ γίνῃ οὐλως (ἡ διφθόγγος εἰ ἀντικαθίσταται διὰ τῆς ου,) καὶ ἡ λέξις Σταῦρος εἰσφέρει νὰ γίνῃ στείρος. Ἐπίσης ἡ λέξις ἄρος εἰσφέρει νὰ γίνῃ ἄμιος.

Αὗται εἶνε αἱ μόναι ἐξαιρέσεις τῶν κανόνων β' καὶ γ'. Οἱ ἄλλοι εἶνε ἄνευ ἐξαιρέσεως.

Σὰς εἶπα, ὅτι εἰς τὰς Μεταμορφώσεις πρόκειται νὰ μεταβάλλωμεν μίαν λέξιν εἰς τὴν ἐντελῶς ἀντιθετοῦ τῆς. Τὸ πῶς νὰ γίνῃ σκότος, ἡ λύπη νὰ γίνῃ χαρὰ, τὸ ἔθος νὰ γίνῃ βάθος, ὁ ἀνὴρ νὰ γίνῃ πάρος, ἰδοὺ τέλειαι, ὠραῖαι μεταμορφώσεις. Ἄλλ' ὅταν μερικὸι κοπιᾶζουσιν νὰ μεταμορφώσουν π. χ. τὸ νέφος εἰς λάθος, καὶ τὸ ὕδωρ εἰς γῆμα, ἄδικα χάνουσιν τὸν κόπον τῶν, διότι ποτὲ δὲν δημιουργοῦν τὸσον παραλόγους μεταμορφώσεις. Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ποτὲ τὸ νέφος δὲν γίνεται λάθος, οὔτε ὑπάρχει γῆμα ἀπὸ νερόν! Ἄλλοι πάλιν κάμνουν τοιοῦτου εἶδους μεταμορφώσεις : Ὁ Κώστας νὰ γίνῃ Παῦλος, τὸ ξύλον νὰ γίνῃ σάντις. Αὗται εἶνε ὁπωσδήποτε λογικαί, ἀλλὰ δὲν ἔχουν βέβαια καὶ τὴν χάριν τῶν πρώτων, τὰς ὁποίας προτιμῶ.

Εἰς τὴν πρότασιν τῶν Μεταμορφώσεων, ὀρίζομεν μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν καὶ τίποτε ἄλλο. Παραδείγματα :

«Ὁ φρόδος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ θάρρος.»

1. Ὁ φρόδος γίνεται φρόνος
2. Ὁ φρόνος γίνεται φρόρος
3. Ὁ φρόρος γίνεται φάρος
4. Ὁ φάρος γίνεται Πάρος
5. Ἡ Πάρος γίνεται θάρρος. (Εἵχομεν ὅτι εἴτε δύο εἴτε ἐν, εἶνε τὸ ἴδιον.)

Ἡ λέξις δι' ἑπτὰ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ φράσις.

Λύσεις : Λέξις, λῆξις, ρῆξις, ρῆσις, ρύσις, ρύσις, φάσις, φράσις.)

«Ἡ χαρὰ διὰ δεκαπέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ λύπη.»

(Λύσις : Χαρά, ἀρά, ἄρα, Ἦρα, πήρα, πήρας, πέρας, τέρας, Τάρας, τάλας, ἄλας, ὕλας, ὕλη, ὕλη, πύλη, λύπη.)

Καὶ κατ' ἄλλον τρόπον δι' ἐννέα μόνον μεταμορφώσεων : (Χαρά, χαλᾷ, ἀλλά, ἄλλα, ἄλας, ὕλη, ὕλη, πύλη, λύπη.)

Ὡς βλέπετε ἐκ τῶν ἀνωτέρω παραδειγμάτων, αἱ λέξεις τῶν μεταμορφώσεων τίθενται καθ' ἑλκας τὰς πτώσεις καὶ τοὺς ἀριθμούς, ὅταν εἶνε ὀνόματα, καὶ καθ' ὅλας τὰς ἐγκλίσεις, τοὺς χρόνους καὶ τὰ πρόσωπα, ὅταν εἶνε ῥήματα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Ἄννα πρὸς τὴν Γαλλίδα παιδαγωγὸν τῆς :

— Ὅπως σήμερον σεῖς ἔχετε τὴν μεγαλητέραν ἡμέραν. Ἡμεῖς θὰ τὴν ἔχωμεν ὕστερ' ἀπὸ δεκατρεῖς ἡμέρας.

Κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ Φιλοπαίιδους Ἰαῖδος.

Διάλογος μεταξὺ τοῦ Τοῦτοῦ καὶ τοῦ πατέρα του

— Μπαμπά, ὑπάρχει καὶ μαῦρη γάχαρι;

— Ὅχι, παιδί μου,

— Ἀμ' τί τρῶνε οἱ ἀράπηδες;

Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Κορινθιακοῦ Κόμματος

Εἰς τὸ θέατρον.

Κατὰ τὸ διὰλειμμα, ὁ Χωλὸς Διάβολος ἐπιθυμῇ νὰ ἐξέλθῃ νὰ πάρῃ τὴν αἶρα του. Πηγαίνει λοιπὸν εἰς τὸν θυρῶν καὶ αὐτοῦ λέγει :

— Δόσε μου, σὲ παρακαλῶ, ἐν εἰσιτήριον ἐξόδου! Ἐστὴν ἐπὶ τοῦ Ἀδαμίου Ρόδου

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

† Ναυσικάα Ἀλ. Δαμάσκου. — Θλίβε-ρωτάτην εἶδον ἔχω νὰ σας ἀναγγέλω σήμερον : Ἡ ἐκ Πειραιῶς ἀγαπητὴ μου φίλη Ναυσικάα Ἀλ. Δαμάσκου, ἡ τόσον γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας, ὅπου ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέπρεψεν ὡς θεόλογος καὶ ὡς θεραπευτὴς τῶν Μουσῶν, δὲν ὑπάρχει πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων. . . Ὡ, πόσον μὲ κατέθλιψεν αὐτὸς ὁ θάνατος! Ἐχασα πραγματικῶς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας φίλας μου, ἡ ὁποία μάγουσε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ευγενούς τῆς ψυχῆς. Καὶ σεῖς ἐπίσης θὰ λυπηθῆτε, ὅσοι καὶ ὅσοι τὴν ἐγνωρίσατε ἐκ τῆς «Διαπλάσεως» δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, δι' ἀλληλογραφίας. καὶ εἰδότες πόσον λαμπρά, πόσον ἀγνὰ καὶ σπάνια ἦσαν τὰ αἰσθηματικά της. Νὰ προσευχηθῶμεν διὰ τὴν ψυχὴν τῆς; Δὲν ἔχει ἀνάγκη; ὁ Θεὸς τὴν κατέταξεν ἡδὺν μετὰ τῶν Ἀγγέλων. . . Ἀς Τὸν παρακαλέσωμεν μόνον νὰ παρηγορήσῃ τοὺς δυστυχεῖς συγγενεῖς, ἰδίᾳ τὰ ὄργανα ἀδελφία τῆς, τὰ ὁποῖα ἐπέπρωτο νὰ θρηνησούν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν σκληρὰν ἀπώλειαν. . .

Εὐγε εἰς τὸν ἐκπαιδευτήριόν σας, Ἐπτακατέρλαρε Σάμιε, τὸ ὁποῖον ἔστειλε στέφανον ἐκ τῶν ἁγίων ἀνθρίων νὰ κατατεθῇ εἰς τὸν τάφον τοῦ Σολωμοῦ, μὲ τὴν ὠραίαν αὐτὴν ἐπιγραφήν : «Ἀνθὶ λατρίας 'ς τὸν ποιητὴν που τὰς καρδίας θερμαίνει.» Ὅλα τὰ ἑλληνικά Ἐκπαιδευτήρια ἔπρεπε νὰ κάμουν τὸ ἴδιον, ἀλλὰ δυστυχῶς, ὀλίγα τὸ ἔκαμαν.

Βέβαια, Κελαϊδίστρα, ἂν αἱ λύσεις σου εἶνε ὀρθαί, πάντα θὰ σου σημειωθῶν, καὶ ἄς εἶνε ὀλίγα.

Ἀσπρὸ Ποτικῆ, ἐδίδαξας μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῶν θαυμάτων τῆς Παναγίας τῶν «Ἐπτὰ Κουλάδων». Μ' ἐκπληξίν μου εἶδα εἰς τὸ τέλος : νὰ μ' ἐρωτᾷς ἂν τα πιστεύω. Καὶ διατὶ τάχα; Ἐπειδὴ δὲν τα εἶδα; ἀλλὰ. . . μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. Διότι δὲν γίνονται πλέον θαύματα; Ἀλλὰ ποῖος εἰσφέρει νὰ το βεβαιώσῃ αὐτὸ; Ποῖος εἶνε ἱκανὸς νὰ ἡξεύρῃ κατὰ ποῖον τρόπον θέλει ὁ Θεὸς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν δύναμιν του εἰς τοὺς ἀνθρώπους; Ἐπειτα, μήπως ἡ πίστις δὲν σώζει; Εἶνε πλέον ἡ βεβαίον, ὅτι ἡ ἰδέα ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς ὕλης, καὶ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι ἐθεραπεύθησαν μόνον ἀπὸ τὴν πίστιν. ἀπὸ τὴν πεποιθῆσιν τὴν ὀπίσιν εἶρον ὅτι θὰ θεραπευθῶν. Γίνονται λοιπὸν θαύματα, καὶ τὰ κάμνει ὁ Θεός, διότι πᾶν ὅ,τι γίνετα ὁ Θεὸς τὸ κάμνει.

Σοὺ εὐχόμαι πᾶσαν εὐτυχίαν, Ἄδρα τῆς Κερκύρας, διὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων σου, καὶ καλῶς νὰ ἔλθῃς. Τί τα θέλεις ὅμως! πάντα τὰ πούλιὰ κελαῖδου καλλιτέρα ἀπὸ τὰ . . . ψάρια. . . Τὸ πτωχὸν παῖδον τῶν Πατρῶν παρακαλεῖ τὰς φίλας μου Βασιλικὴν Καραγουλιάμου, Δαράνην Ἡλιάδου καὶ Μαργδαλήτην Λαγγουρά νὰ ἀναλάβουν αὐτὴν τὸν ἔρανον καὶ νὰ συνάξουν ὅ,τι ὀπαιεῖται διὰ τὴν ἐγγράφην του. Εἶμαι βεβαία ὅτι ἂν θελήσουν αἱ ἀνωτέρω φίλαι μου νὰ ἐνεργήσουν, ταχέως θὰ συνάξουν ὅσα χρειάζονται διὰ νὰ ἐγγράφῃ τὸ πτωχὸν παῖδον ὅχι μόνον δι' ἐν, ἀλλὰ διὰ δύο καὶ τρία ἔτη.

Τὰ ἑξῆς μοῦ γράφει τὸ Σερπαντὲν : «Πόσον θυμὸν ὅταν βλέπῃ νὰπαντᾷ εἰς μερικὸν διὰ τὸ ἀνάγνωσμα τῶν πολλῶν μικρῶν παιδιῶν. καὶ ἐννοῶ δι' ὅσα σου γράφουν νὰ το καταστήσῃς. Μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι δὲν γίνονται πρὸς στιγμὴν μικροὶ; Ἐγὼ τρελλαίνομαι διὰ τὴν Κυρίαν Τροάραν, καὶ τὴν διαβάξω ὡς νὰ εἶμαι 5 χρονῶν, ἐν ᾧ ὅταν διαβάξω τὸ Μέγα Δάσος λαμβάνω ὅσους σοφάρους (δηλαδὴ τὸ ὕψος τῆς ηλικίας μου.) Ἀφοῦ καὶ ἡ μαμά μου ἀκούει τὴν διαβάξω καὶ μάς διηγείται ἱστορίας περὶ φρόδου καὶ μάς λέγει : «μήπως δὲν ὑπάρχουν καὶ μεγάλοι ἀνόητοι ποὺ φοβοῦνται διὰ τὸ παραμικρόν; » Νὰ μία ὠραία ἀπάντησις! Ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐννοήσῃ κα-

νεῖς, πρέπει νὰ εἶνε τόσο ὀλίγον ἐγωστὴς καὶ τόσο πολὺ φιλαναγνώστης, ὅσον εἶνε τὸ Σερπαντὲν.

Ἐπιζῶ, Κυκλαμιά, νὰ ἔλθῃς τὴν Σεπτέμβριον μὲ τὴν ἀγαπητὴν μας Ἀμαρυλλίδα, καὶ νὰ σας ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔχουν τὴν ἰδικὴν σου γνώμην περὶ ἀλληλογραφίας, καὶ ἦσαν πολὺ στενοχωρημένοι διὰ τὴν ἀδιαθεσίαν μου, ἡ ὁποία τοῖς τὴν ἐστέρησεν ἐπ' ὀλίγον.

Κάποιος μοῦ στέλλει προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν (σ' ἓνα μικρὸ χαρτάκι, ζητεῖ μὲ δέκα ψευδώνυμα) ἀλλ' ἐλησμονήσῃς νὰ γράψῃ καὶ τὸν ὀνόματόν μου. Ποῖος νὰ εἶνε;

Ζημιόγατα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ περιμένω ἐπιστολήν σου. Μοῦ δρεῖλεις μίαν δραχμὴν διὰ τὸ δικαίωμα.

Καλοθερεμμένε Γάτε, δύνασαι πάντοτε νὰ λάβῃς ψευδώνυμον, (ἀλλὰ διατὶ;) εἰσφέρει δὲ νὰ στείλῃς τετράδιον μὲ τὸ παλαιὸν σου ψευδώνυμον εἰς δσοὺς σοι ἐπρότειναν μὲ τὸ παλαιόν μὲ τὸ νέον δὲ θὰ στέλλῃς εἰς ἐκείνους ποῦ θὰ σου προτείνουν μὲ τὸ νέον.

Πολὺ κομψὸν καὶ ὠραῖον τὸ χαρτί αὐτό, Λουλοῦδ' ἑτῆς Καρδιάς, ἀλλὰ πολὺ βλαβερὸν μὲ τὰ τόσα του χρώματα. Νὰ

τη συνελυπήθησαν διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς: — ἡ Σιωπηλὴ Νδξ ἐρωτᾷ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκύρας ἂν ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν τῆς καὶ ἀναμένει ἰδικήν τῆς: — ἡ Μαύρη Προσωπιδοφόρος χαίρει τὸν Συναγχαμένον Πορτικόν, τὸν ὁποῖον γνωρίζει, καὶ ἐρωτᾷ τὸν Ἀθαξοῦ μὲν ἤξευρε νὰ προφητεύῃ: — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς συλλυπεῖται τὴν Κυκλαμιά, τὴν ὁποῖαν γνωρίζει ἀλλήιστα, διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς: — ἡ Ἀρδς τοῦ Παρνασσῶ ζῆτει τὰρχικὰ τοῦ Ραχοσυλλέκτου τῶν Παρισίων: — ἡ Πικραμένη Καρδούλα συγχαίρει διὰ τὰ βραβεῖα τῶν τῶν Ἀγγελον Ἀγερνιδόν, Ἐρυθρὸν Νέφος, Ἀδραν τῆς Κερκύρας καὶ Κ. Φλώρη: — μερικὰ παρελήφθησαν ὡς περιττά, καὶ ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας δὲν δημοσιεύω ποτέ.

Μικρά Μυστικά ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: ἡ Πειρατικὴ Νδξ μὲ τὸ Σπήλαιον Δοξαπατρή, Ὁβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας, Παρισινὸν Ἀριστοκράτην, Ραχοσυλλέκτην τῶν Παρισίων καὶ Μάγαν τῶν Παρισίων: — ἡ Ὑπερήφανος Ἑλληνίς μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας, Ἰδαυικήν Ἰλκυπέτα καὶ Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα: — ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλις μὲ τὴν Κωπηλάτιδα Κύθον καὶ Σιωπηλὴν Νύκτα: — ὁ Παρισινὸς Ἀριστοκράτης μὲ τὸ Ἀι Λάτρ τῶν Πατισίων, Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα, Κόντε Ραπανάκη, Μαύρην Προσωπιδοφόρον καὶ Κυκλαμινὸν τῆς Ζακύνθου: — ἡ Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας μὲ τὸν Παρισινὸν Ἀριστοκράτην, Κόρη τοῦ Μοριᾶ, Ἐρμῆον Σαχάραν, Πτολεμαῖδα καὶ Ναγαρὸν Καρδίαν: — τὸ Μολὸν Λαβὲ μὲ τὸ Ζήτω ἡ Ἑλλάς καὶ Ἐξόριστον Ἑλληνα: — ἡ Μαρία τῶν Μεδίκων μὲ τὴν Μικρὰν Ἀμαζόνα, Μέγαν Ἀλέξανδρον, Ἑλληνικὸν Ἀεράκι, Ἀθῶν Καρδίαν καὶ Κονασμιόδον: — τὸ Νευρόσπαστον μὲ τὸ Ἀρθος Μαῖον, Μαύρην Μάσκα, Ζουλέτταν, Ἀγνὸ Μενεξεδάκι καὶ Καλοθεμμένον Γάτον: — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς μὲ τὴν Τυρλομυγαν, Ἀγνὸ Μενεξεδάκι, Θεσσαλικὸν Μενεξεδάκι, Νύκτον καὶ Χαλκιδαῖκο Κουκλάκι: — ἡ Χρυσὴ Βροχὴ μὲ τὴν Μέλισσαν, Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα, Μικρὰν Ἀμαζόνα, Ἀρθος Ἀρθῶν καὶ Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα: — ἡ Κάριεν Σύλλα μὲ τὸν Κονασμιόδον καὶ Σερπαντέν: — ἡ Μελιχρὰ Ἀκτίς μὲ τὴν Ἀνθισμένην Ἀμυρδαλίαν καὶ Λευκὴν Μαργαρίταν: — ἡ Ἀμαρυλλίς μὲ τὴν Ἐανθὴν Βωστίδα, Κυθαρηλάτον, Λαμπρὸν Κυθαρωδόν, Ἀρτανιὰν καὶ Ρόδιον Ἰσπότην: — ὁ Ἀγγελος Ἀγερνιδὸς μὲ τὴν Ἀδραν τῆς Κερκύρας, Παρήγορον τῶν Θλίψεων καὶ Φιλόμονον Χαλκιδίδα: — τὸ Κύνειον Ἄσμα μὲ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Διαφυσθεῖσαν Ἑλπίδα καὶ Στραβόβυλο: — ὁ Ἐπτακατέρραρος Σάμιος μὲ τὸ Πορτεχορῆσι Κερκύρας, Στραβόβυλο, Φρούριον τῆς Κερκύρας, Περίλυπον Κερκυραῖον καὶ Ἰδαυικὴν Ἰλκυπέτα: — ἡ Κωπηλάτις Κύθον μὲ τὸν Θεσσαλικὸν Ὑπὸντονον, Ἐβιδωμένον, Ἐαρινὸν Ἀρμα Γαλιάντρον καὶ Ἑλπιδοφόρον: — ἡ Ὁρειοπόλος Ψυχὴ μὲ τὸν Κόντε Ραπανάκη, Γαλιανὴν Ναυαρχίδα, Ναυτήν τῆς Ναυαρχίδος, Κύνειον Ἄσμα καὶ Ἀριστοκράτιδα Ρουμανίδα: — τὸ Λευκὸν Κρίνον μὲ τὸν Νυκτοκόρακα, Ἀνυπόμορην Καρδίαν, Ἀθῶν Καρδίαν, Θεσσαλικὸν Ὑπὸντονον καὶ Μικρὰν Ἀκαρθυλλίδα: — ἡ Διογυσιὰς Πηγὴ μὲ τὸ Σερπαντέν, Λευκὸν Ὑπὸντονον, Κλάδον Μερσίνης καὶ Τυγχαλέαν: — ἡ Μόνωσις μὲ τὴν Αἰγυπιά, Ἀθῶν, Παρισινὰν, Ταπεινὸν Γιασεμί, Ἀδραν τοῦ Ἀρίονος καὶ Δίχρωμον Φούβιαν: — ἡ Σιωπηλὴ Νδξ μὲ τὸ Τρεμοσθῶνον Ἀστέρι: — ἡ Κυκλαμὴ μὲ τὸν Ρωμαῖον Κικέρωνα, Κίτρινον Καναρίν, Μαύρην Προσωπιδοφόρον καὶ Κορινθιακὸν Κῦμα: — ἡ Κόρη τοῦ Σερμῶνος μὲ τὸ Κεντρί, Ὁβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας, Ἑλληνοπούλαν, Ἀρθος τῆς

Κερκύρας καὶ Λευκὸν Κρίνον: — τὸ Κορινθιακὸν Κῦμα μὲ τὸν Οἰδίποδα Τύραννον καὶ Νύκτον.

Ἀπο ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀμαρυλλίδα (πολύ ἐγάλασα μὲ τὸ τηλεγρίφημα τοῦ σιχαργύρου ἐκείνου «ἔρχομαι ζῶν!» βέβαια διὰ νὰ μὴ δώσῃ περισσότερα ἀπὸ πενήντα λεπτά, ἔγινε ... ζῶν!) Ἀγγελον Ἀγερνιδόν (γράφω σήμερον περὶ τῆς ἀτυχίας μας φίλης!) Ἀπωλεσθέντα Παράδεισον (ἔστειλα) εὐχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν! Ἀπογονον τοῦ Νέστορος (ἦτο λάθος ἀντὶ Μυστικῆν Φωνήν, ἔγραψα Μυστηριώδη) Ἀφρόεσσαρ Θάλασσαν (πρέπει νὰ μάθῃς τὸ ψευδώνυμον διὰ νὰ προτείνῃς τὴν ἀνταλλαγὴν: ἐγὼ βέβαια δὲν ἐμπορῶ νὰ σοὺ το εἰπῶ ἐκείνος τοῦ ὁποίου μοῦ ἔστειλες τὴν εἰκόνα, ἂν καὶ ὁμώνυμος, δὲν εἶνε συγγενὴς τοῦ Διευθυντοῦ μας!) Ἐβελιν Ἀλιέα, Βίκτωρα Οὐγγῶ (ἔλαστον τετράδιον Μ Μυστικῶν τιμᾶται λεπτὰ 15, εὐτυχῶς ἡ ἀδιαθεσία μου ἐπέρασε, καὶ τώρα δὲν ἔχεις φόβον νὰ μου γράψῃς) Φιλόδοξον Μακεδόνα, Ἐβιδωμένην (θὰ τα μάθῃς ὅλα ἀπὸ τὰς «ὁδηγίας» τὰς ὁποίας δημοσιεύω, σιγὰ σιγὰ βέβαια εἶνε προτιμώτερον νὰ μὴ δέχεται κανεὶς τὴν ἀνταλλαγὴν, διὰ δὲν εὐκαρῆ, παρὰ νὰ κἀμνην πολλὴν καὶ καρὸν νάντοποδῶσῃ τὰ τετράδια) Μέλιαν Ἀδάμαντα (ὅλα καὶ δὶα, ἀλλὰ πρέπει νὰ μου γράψῃς συχνότερα: ἐκόντεψα νὰ σε ἐξῆσας! Ἐσθὴρ Σιακὴ (ἔστειλα) τὸ χαριτωμένον γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ φίλῃ σου τὴν μικρὰν ἀδελφὴν σου ποὺ γελᾷ τὸσον μὲ τὴν «Κυρίαν Τρομάραν» προπάντων ὅταν τῆς φαίνεται ὅτι εἶνε ρινόκερος: κάτω ἀπὸ τὸ κήθισμά της...) Σκόρην τῶν Ἀθηνῶν ([ΕΕ] διὰ τὰς: ἐκ Χαλκίδος ἐντυπώσεις σου!) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Ὁμίχλην εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐσπιδῶμα! Ἑλληνοπούλαν (θὰ γίνουν δεκταί, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ ἐπαναληφθῇ ἡ παρατυπία) Σιωπηλὴν Νύκτα (κ' ἐγὼ δὲν τὴν γνωρίζω προσωπικῶς: ἀλλ' ἀκούω πολλὰ καλὰ δι' αὐτήν) Λαμπρὸν Κυθαρωδόν, Μαύρην Πρόσωπιδοφόρον (μὲ μεγάλην μας χαρὰν θὰ σε γνωρίσωμεν καὶ προσωπικῶς: ὅταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθῆνας) Ταχύπτερον Βέλος, Ἐρυθρὸν Νέφος ([ΕΕ] διὰ τὴν ποιητικωτάτην ἐπιστολήν) Ἀδραν τοῦ Πηλίου (τὸ ἔλαβα καὶ τὸ ἔστειλα διὰ τὸν ἀριθμὸν ποὺ ἐρωτᾷς, σὲ παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν: ἐκεῖ θὰ εἴδῃς πῶς ἀσθμοῦνται τὰ τετράδια, καὶ διατί!) Ἑλληνικὸν Ἡρώταδον (ἔστειλα ἰδικὰ σου πρωτότυπα Π Πνεύματα νὰ μου στέλλῃς, ὅχι ἀντιγραμμένα) Καρδινάλιον Ρισελιέ (βεβαίως παρῆγεται ἀπὸ τὸ λέξις καὶ θηρεῖ) Ἀδρὸν τοῦ Παρνασσῶ, Πικραμένην Καρδούλαν, Ἐρμῆον Σαχάραν (ἔστειλα) Κόρη τοῦ Σερμῶνος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Ἰουνίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι τῆς 3 Ἀυγούστου.

Ὁ γάτος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύνανται γινῆσαι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφῇ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται πρ. 1

259. Λεξιγραφίος

Τὸ πρῶτον μου θηρίον, τὸ δεύτερον βουβόν, τὸ τρίτον μου σημαίνει πᾶν ἔμφυχον καὶ ζῶν. Ἑλληνικὴ τὸ ὄλον πολίχνη ποὺ θὰ εὐρῇ, Ἑλπίξω, παρευθός.

260. Στοιχειόγραφος.

Στὰ αἰθέρια πετῶ
Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφ' ἑσῆς
Τὴν ζωὴν σου δὲ μετ' ὧ
Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς,
Καὶ με παροξυνίσῃς,
Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Μολὸν Λαβὲ.

261. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε Σίγμα, βάλε Γάμα
Καὶ θὰ ἴδῃς ἐν τῷ ἅμα,
Μία νῆος νὰ κρυφθῇ,
Ν' ἵπομυστηριωθῇ...

262. Ἀναγραμματισμός.

Ἐπὶ εἶον ἀνώμαλον
νἀναγραμματισθῇ,
θὰ γίνῃ ἔτ' ἀπελάγη μας
ὀνομαστὸν νῆσι.

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀλκυονίδος

263. Πυρμαῖς.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν φυσικολογικόν
★ ★ = Πρόθεσις. [φαίνεμενον
★ ★ ★ = Ἐπιθετον.
★ ★ ★ ★ = Κένταυρος
★ ★ ★ ★ ★ = Ἀργαῖος βασιλεὺς.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νικῶν Ἀμαζόνος

264. Τρίγωνον.

1. — Πτηνόν.
2. — Θεά.
3. — Ἀντωνυμία.
4. — Ἀντωνυμία.
5. — Γρίμμα.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῶν τοῦ Μαῖου

265. Μαγικός φθόγγος.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἑνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

αἶμα, οἶος, θεός, ἐπιπυρῶ, ἄρχων.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ ταίμαρτος Ποντίκι

266. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνειμα Νηρηίδος, τὰ δὲ δευτέρα θεοὶ ἀρχαῖοι:

1. Ζεὺς ἄγριον. 2. Ἰχθύς. 3. Αὐτοκράτωρ Ρωμαῖος. 4. Ἡλίας τῆς Ἀγγλίας. 5. Προφήτης.

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Π. Ραζήκοστικα

267. φωνηεντόληπον.

ὀλυ-πθς-χλπτρν-★-ρνν

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Εὐφροῦς Βλακός.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16.

158. Μελομένη (μέλω, μένει.) — 159. Φυλακὴ-υλάκη. — 160. Λευκὴ-λευκή

161. ΠΟΛΩΝΙΑ 162. Νδξ δρᾶ καὶ ὁδὸς ἀκούει. (Ἡ ἀ- ΔΕΥΚΤΡΑ νάγνως ἐκ τοῦ Ν Ω Κ Ρ Ρ περιστροφικῶς, ἐξ ἀρι- ΝΑΤΡΙΟΝ στερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ.) Ι Ρ Ο Α 163. Ἐχει σωτογρα- ΑΚΑΡΝΑΝ φλα (ῬΩΤΟ ΓΡΑ- ΦΕΙ, ΑΝ. . .) — 164.

165. 1. Ὁ πόλο, εἶνε πέρας τῆς γῆς. 2. Μετὰ τὴν παράστασιν πίπτει ἡ αὐαί. — 166. ΛΥΚΟΣ, ΛΑΡΟΣ (Λυκεύς: ΓΑΙνα, Κέρ- βερως, Οἶνος, Σέσωπρις, . .) — 167. Ἡ χάρις θέλει ἀντίχαρι καὶ πάλι χάρις ἔχει. — 168. Ἀγαπῶ πολὺ νὰ ἐξέρχωμαι ἐρίποι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομητῆς μας: λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλαχιστὸς ὅρος 10 λῆ-ις, δηλαδὴ καὶ οἱ ἀλγυεταὶ τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτία εἰκονογραφημένα πάσης πόλεως. Λαμβάνων ὥρατα καὶ καλλιτεχνικά, ἀντὶ ἐὸς ἀποστέλλω δύο. — Denis P. Amurys, Massana (Mer Rouge) (B-44)

Ἀναχωρῶν διὰ τὴν ἐξοχὴν δὲν ὀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτία. — Ἄντι Ρέπος (B-45)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτία μετὰ πᾶσιν τῶν πόλεων. — Ἀθανάσιος Ψαλιδῆς, Club de Gon/ple, παραπλεύρως τοῦ Péra-Palace. Κωνσταντινουπόλις, Πέραν. (B-46)